

Въртушката замрежи очи отъ радостъ. Сърдцето ѝ заби силно, та ще се пръсне чакъ. Мина ѝ презъ ума:

— Сънувамъ ли или не сънувамъ?

Но единъ тънъкъ гласецъ писна въ ушитъ ѝ:

— Бате, на мегдана предъ дома да я направимъ, а?

Въртушката разбра, че идатъ за нея и си рече:

— Дано ми дадатъ да си хапна червено яйце, че да оздравямъ!

И, доде издума, грабнаха я като лека перушинка и я изнесоха навънъ.

Кой знай какъ я мачкаха и разтриваха; кой знай съ какви мехлеми и цѣрове я цѣриха, но Въртушката усѣти по едно време, че ѝ става по-добре.

— Я! — заозръща се тя — сложиха ме вече на високия тронъ! Туй то! Мина вече болката ми!

И Въртушката се опита да си припомни нѣщо отъ онази година.

— И тогава тѣй ме дигнаха на единъ високъ тронъ, — спомняше си тя. — Азъ разперихъ рѣце и приличахъ на царица, която раздава подарѣци съ дветъ си шепи. А следъ това дойдоха деца, деца, премѣнени, нагиздени, весели. Взеха да ми носятъ да ямъ... Тѣ знаятъ какво ми е яденето и ми носятъ червени, шарени-писани яйца...

— Вр-р-р-тъ! — понесе нѣщо Въртушката, и тя се завъртѣ около трона си. Безъ малко щѣше да ѝ прилошѣе. Зави ѝ се свѣтъ. Но се опомни тутакси и чу:

— По-добра отъ нова! Жива-здрава и готова!

А Въртушката пришепна:

— Какъ забравихъ! Най-добре съмъ, щомъ ми се завие свѣтъ!

II.

На мегданя, предъ Гунчови. Гунчо стои до трона на Въртушката. Облѣченъ е съ най-новитѣ си дрехи, съ нови обуца и съ нова шапка. До него бати му нарежда:

— По двама само да се качатъ. Единъ отсамъ, единъ оттатъкъ. Най-много десетъ пѣти да обиколятъ! Тѣй става то, по Великдень!

— Великдень? — опули се Въртушката. — А, зная си вече работата! Хайде-е-е!...